

Jobbkezem szőke lófarkát már messziről kiszúrom, ahogy, mint egy fáklya, világlik a bár üveglakán kiszűrődő, izzó fényben. Az órájára sandít, aztán fázósan összefogva magán kabátjátot nagyot szusszan. Gyanítom a nem kismértékű késésemen forrong magában. Ahogy ráköszönök pár lépésnyi távolságból, viszont ennek semmi jelét sem mutatja, sőt csak elmosolyodva integet, majd megértően bólogat a bocsánatkérésre. Egyébként csak ahhoz képest késtem, amit neki mondtam, még van egy csomó időnk a kezdésig. A legjobb helyre jöttünk annak a tekintetében, hogy hova fogunk ülni. Az a legszörnyűbb asztal. Mikor lefoglaltam a lányka kétszer is visszakérdezett, hogy komolyan gondolom-e. Egy oszlop mellett helyezkedik el, az alacsony falemezekkel körbevett emelvény sarkán. Egyébként nincs vele nagy gond, csak a színpadot nem látja a négy személyből kettő legalább. Pont ez kell nekem. Vagyis inkább fordítva, hogy onnan ne vegyenek észre. Amint leér a feneke, Kátya rögtön arrébb igazodik, hogy kilásson, mire rászólok:

- Annyira ne!
- Mit ne?
- Annyira ne menj ki a szélére, így nem takar az oszlop.

Meglepetten mered rám.

- Igen... ez lenne a lényeg.
- *Légyszíves!*
- Okéé – húzza el a száját, ahogy visszaigazítja a széket nagyjából. – Kit is nézünk most? – csapja fel a noteszt, amibe a potenciális fellépőket jegyezzük.
- Ööhm... – „erőltetem az agyam” heherészve.
- Esküszöm szedned kéne valamit erre – kezd el körmölni. – Beírom a helyet egyelőre, aztán úgyis bemondják. Amúgy találtam egy jó alkalmat, hogy megnézhesd Mercuriust, mááris mondom – lapozgat egy másikban.

Én is találtam: ezt itt most. Csak nem akartam vele előre közölni, nehogy kikotyogja neki.

- ...és nehéz közönség, ahogy gondolom akartad. Ott bizonyíthat.
- Remek, kösz, szuper vagy – dűnnyögöm hátrafelé pislogva, a pozícióinkat méregetve.
- Ma elég furesán viselkedsz. Valami baj van?
- Jaj, dehogy, nincs semmi.
- Jó estét, mit hozhatok a hölgyeknek? – lép egy fiatal, szőkés pincérfiú asztalunkhoz, hosszabban elidőzve Kátya mosolyán.
- Szia! Kérnénk egy palack savas vizet citrommal, meg egy almalevet, illetve...

A többire nem figyelek, mert nézelődöm: innen kilóg a vállam? Mondjuk az a kisebb gond, mert Kátya már így is olyan, mint egy jelzőlámpa. Aprópó lámpa, vajon lejjebb tudnák itt venni nekem a fényt vagy valami?

- Kérnétek még esetleg valamit?
- Egy margaritát, kérlek, jó erőset! Mi az? – akadok Kátya arckifejezésébe.
- Nem szoktál munka közben inni.
- Lehet mégis fura vagyok ma kicsit – nézek félre. – Hé! Ide tudnád hozni azt a növényt esetleg? – mutatok a nem kis fikuszra az emelvény lépcsőjénél.

Most már mindketten megrökönyödve bámulnak.

- Miért?
- Hát..., ezért – nyújtok felé egy bankjegyet vigyorogva.

A fiú Kátyára pislog visszacsatolásért.

- Rám ne nézz, nekem a főnököm – gesztikulál mentegetőzve.
- Na jó. Az van, hogy – csavargatom a szalvétát – észrevettem az exem ott arra – bökök óvatosan a bal vállam felé –, a nővel, aki mellé elszivárgott. Nekünk viszont muszáj itt ma megnéznünk valakit – intek a kiterített füzetek felé. – Segítenél kicsit takarásba helyezni, kérlek? – pillantok a srácra esdeklőn.
- Persze!
- Köszönöm – húzódok arrébb, ahogy már fordul is a nagy növénnel.

Kicsit meggyűlik vele a baja, lábbal is rásegít.

- Nagyon kedves tőled. Igaz Kátya? Szerinted is egy igazi *lovag* sietett ma a segítségünkre? – pillantok a lányra célzatosan, ahogy a srác szelíden elmosolyodik felé is.

Csakhogy Kátya egyáltalán nem veszi a célzást, pusztán aggódón figyel engem, majd motyog valamit válaszul.

- Még egyszer nagyon köszí!
- Máris hozok mindent.
- ...Hallod – várom ki, hogy visszaérjen a pulthoz –, egész jó pasi, és le se vette rólad a szemét, neked meg fel sem tűnik?
- Nem is tudtam.
- Micsodát?
- Hogy ilyet tett ellened valaki. Melyikük az? – pislog el vigyázva a bal vállam fellett.
- Mármint?

- Melyik a volt barátod?
- Áh, amiatt ne aggódj – legyintek, mire összevonja a szemöldökét, és épp megszólalna, de újra megjelenik a fiú mellettünk.
- Azta! Ez gyors volt. Nem keresel munkát véletlen? ...Köszönöm.
- Hát lehet elgondolkodom, ha ott ilyen jó a főnökség.
- Az bizony. Pikk-pakk beraklak alá – mutatok a lányra –, aztán csak leshetsz, milyen jó is – villan meg a szemem.

Kátyának kiesik a kupak a kezéből, amit épp vissza próbál csavarni. A fiú egész elpirul, én pedig alig bírom visszafojtani a röhögést, ahogy próbál habogni egy épkézláb választ.

- Ne haragudj! Szakmai ártalom, hogy leüssék egy ilyen labdát. Csak engem hibáztass érte, ő ártatlan, úgyhogy kérlek ne kerüld el ezért az asztalt! Visszafogom magam, ígérem.
- Vettem – bólogat, hirtelen lehajol a lány szintjére. – Csak kacsints oda, ha máshova menekülnél – teszi hozzá bizalmaskodón.

Ahogy elhátrál még rám mosolyog, hogy értsem nem sértésnek szánta. Kátya szemmel láthatóan nem tud mit kezdeni a lezajlott jelenettel. Pironkodva kortyolgatja nagyban italát és inkább nem néz semerre.

- Ügyesen rákontrázott. Szerintem.
- Aham, biztos – írogat a noteszba.

Elhalványulnak a fények, és a műsorvezető jókedélyűen elkezd a felvezetést. A negyedik név hallatán Kátya tekintetét is magamon érzem. Nem szeretnék neki hazudni, úgyhogy úgy teszek, mintha csak a margaritám ízlelgetném. Áthajol hozzám az asztalon.

- Ezt most nem fogom firtatni, mert legalább megnézed.
- Csak *hallgatom*. A közönséget nézem. Nem is értem, eddig miért nem így csináltuk – teszem hozzá elgondolkodva.
- Persze – dől vissza.

Egyébként tényleg abszolút más élmény, hogy nem látom teljes egészében az előadót, csupán a szövegelését hallom, ugyanakkor figyelhetem a közönség arcát. A bárban nagyrészt inkább hátulról-oldalról ejtethem ezt meg. Azért persze hátra-hátra fordulok. Ahogy lemegy a hét perces felkonferálás, jön is az első fellépő. Egyszerre nézek felé, és akarok inni, ami által magamra lötybölök egy egész kortyot, némi jéggel kísérvé. Ijedten a hidegtől kezdem kikapkodni a felsőmből, mikor megjelenik egy szalvéta a látóteremben.

- Kipróbálhatnád, hogy nézed is, mit csinálsz – suttogja egy körszakállas pincérfiú.

Kihívón felvonta fél szemöldökét, de még így is kedvesen mosolyog. Ő is egész helyes, bár hozzám fiatal.

- Látom nem értesz hozzá: ez direkt volt – vágok egyből vissza –, a hőfokát teszteltem.
- És megfelelt? – dönti félre arcát, miközben cseréli a mogyorós tálat az asztalon.
- Amúgy rég nem ittam ilyen jót – méregetem a kehely szerű poharat.

Mielőtt válaszolna, magabiztosan kiszélesedik mosolya.

- Keverjek neked még egyet? – akad el várakozón.

Oh. A pult felé lesek, aztán vissza rá: rajta van alul kötény, míg a pincéren nem volt.

- Egyelőre megvagyok ezzel, köszönöm. Itt kemény munka folyik ám! – koppintok a lapokra.

Álmeagyózótnen bólogat és szalad is tovább a dolgára. Kivárok, aztán Kátyához hajolok.

- Lehet jobban körül kéne itt nézni. Elég jó a személyzet terén a felhozatal.

Kátya meglepetten kuncog rajtam.

- Ma nagyon elemedben vagy – jegyzi meg furcsálkodva, mire csak megvonom a vállam. – Azért te sem panaszkodhatsz a személyzetre – suttogja még oda.

Na igen, ez igaz. A fickó, aki fenn van, egyébként elég feledhető alkot. Már az első két perc után éreztem, hogy messze sok lesz neki a maradék tizenhárom. Így a vége felé, meg annyira szenvedős, hogy csak azt veszem észre, ahogy pikk-pakk bepusziltam a finom italom. Szívesen kérnék még egyet, de Kátya már így is elég sandán néz rám, ahogy a megmaradt jéggel játszom. A második fellépő színpadraléptekor viszont rögtön az első poén után unottan nézünk össze. Megint egy hímsovinisza, önelégült kretén.

- Nem kérsz egyet te is? Esküszöm, megéri megkóstolni.

Helytelenítően bámul rám, aztán a műsor felé, ahol elhangzik valami baromság a cicikről.

- Erre jön a srácod, most vagy soha! – feszelvek hülyéskedve.

Elneveti magát és aprót bólint. Felveszem a fiúval a szemkontaktust és jelzésértékűen kitolom az asztal szélére a poharam, villantva egy százwattos vigyort is hozzá. Jót derülve a helyzeten veszi fel azt.

- Őt is rávettem – újságolom vidáman egy ujjammal a lányra mutatva.
- Neked is mehet erősebbre? – hajol hozzá kedvesen.
- Ne, inkább ne... – kezdené, mikor a színpadon a csávó felröfög a saját szexista poénján –, öhm, vagyis de, légyszí, hadd jöjjön!
- Ez a beszéd! – bólintok rá.

Ezt is rekordgyorsan kihozzák. A tervem kis időre feladva átsusszanok mellé és innen elszabadulunk. Kátyát, sajnos, vagy épp nem sajnos, elég könnyű becsicscentett állapotba hozni, ezért sem szokott inni. Ezt megfejelve az én kommentjeimmal végigvihogjuk ezt a fél, és a következő számot. Persze inkább az előadókon, mint az előadáson. Közben valahogy elfogy még egy fél-fél ital. Tartanak egy öt perces szünetet mialatt én elszaladok mosdóba. Figyelve persze, nehogy összetalálkozzak a soron következővel. Kézmosás után a víz alá tartom kicsit a csuklóm, aztán a tarkómra fektetem az ujjaim, hogy összpontosítsak. Lassan beszívom, majd kifújom a levegőt. Mire visszaérek az asztalhoz, úgy érzem Kátya is lehiggadt többé-kevésbé. Hidegvérrel vesszük a tollat a kezünkbe, én visszatérek az eredeti helyemre, azzal az indokkal, hogy „különb en erre sem fogunk figyelni”. Igazából csak nem akarom, hogy Mercurius lásson lehetőleg. A kísérletem, hogy háttal ülök, az ő esetében valóban eredményes. Szerintem érzékelt a nézők fogyatkozó lelkesedését az eddigiek alapján, így kevésbé mély mondanivalós műsort ad, ellenben kacagtatóan kapja elő közönsége tagjait. Ezáltal kifejezetten élvezem megfigyelni az izgalommal vegyes aggodalmat a legtöbbször arcán, a „jaj csak engem ne találjon meg” érzelmeket vegyítve azzal, hogy másokat bezzeg hogyan nevetnek ki. Mikor „az egyenlőség jegyében” mond egy poént egy pozitív diszkrimanciós példával, felkapom a fejem. Ezt a Mama használta az egyik műsorában! Emlékszem, mert többször hallgattam meg lemezen. Épp felhergelném magam, hogy újfent lopkod, mikor kifejti kitől idézett. Hümmögve helyezkedem vissza addigi pozíciómba. Kátya ráncbaszaladt homlokkal figyel fel a jelenetre, aztán mégsem szól. Meg kell hagyni, ha valami, hát ez a pasas remek megfigyelő. És egy igazi manipulátor. Mégsem érzem sértőnek. Mindezt bővebben kifejtve fel is jegyzem, miközben leköszön. Halványan érzékelem, hogy Kátya magyaráz valamit, de belelendültem a jegyzetelésbe, így csak bólogatok, aztán a hátam mögé leskelődöm, hogy elkapjak még pár futó utóreakciót.

- Szerinted írt ez alá valami sémát, vagy szimplán megleste előtte a közönséget? Nekem valahogy rögtönzöttnek tűnt, mégis, ahhoz túl nyugodt volt. Nem?... Hahm!

KURVA ÉLET! – kapom a szívemhez a kezem, ahogy csak épphogy nem ütközöm, ezúttal fizikálisan, egy simlis félmosolyba.

- Basszus, ezt muszáj volt így?! – torkollom le a Sompolygó Ravaszdit, míg hátradől, bujkáló vigyorával.

Feszülten simítom a hajam a fülem mögé, igazgatom a mappát az ölemben, hogy ne lássa.

- Lám, lám, lám kit találtak szemeim! – gesztikulál hosszú ujjával ajkai előtt.
- Hova lett Kátya? – mérem fel hült helyét.

- Biztos ki kellett mennie. Gondolom szólt is róla, csak elkalandozhatott a figyelmed. Ne aggódj, megértem – helyezkedik kissé kihívóbb pózba lazán a széken.

Megforgatom a szemem.

- Így szemtől-szembe már rá se kérdezel?
- Mire?
- A koncepcióra.
- Nem izgat annyira.

Valójában pizsok kíváncsi vagyok. Anno rengetegszer tartott nekem Natasa kiselőadást az ő általa „figyelemirányításnak” titulált technikáról, és érdekelné, hogy ezt használja-e.

- Nem írom meg. Akkor odalenne a spontaneitás. Az első szünet végén érkeztem, annyi idő elég is volt, hogy meggondoljam magam arról, amivel készültem. Sokszor figyeltem meg másoknál, aztán gyakoroltam az irányítást, hogy nyugodt tudjak maradni. Már persze kívülről – fonja össze ujjait maga előtt.

Ez egy meglepően kifejtett és őszinte válasz volt.

- Köszönöm, hogy elmondta.

Hitetlenül csóválja meg fejét.

- Nem hagynád ezt a magázás dolgot?!
- Zavaró? – aggódom álószintén.
- Meglehetősen – grimaszol.
- Akkor nem – vigyorodom el, mire megenyhülve rám hunyorog.
- Incselkedsz velem, Kemény Dió?
- Nem! – felelem mereven, észbe kapva.
- De, egy kicsit. Talán ez az oka – pislog a poharaink felé. – Hány csúszott le ebből, há? Úgy tudtam nem iszol munka közben – vonja fel szemöldökét számonkérően.
- Csak, ha jó a társaság – lélegzem fel, ahogy Kátya végre valahára visszatér, így kicsit lekerül rólam vizslató figyelme.
- Áh, szia! – fordul egyből hozzá. – Ez nagyszerű műsor volt! – lelkesedik. – Az emberek *imádták*. A mosdóban is rólad csacsogtak, még a pincérek is összesúgtak. Lolának is nagyon tetszett – kotyogja ki, mire kicsit a lábába rúgok az asztal alatt – ...őő, azt hiszem, szakmailag, többnyire legalábbis... – bizonytalanodik el a végére.

Mercurius öntelten elvigyorodik nekem, de csak megvonom a vállam.

- Elment egynek.
- Köszönöm szépen. Tudod Copfos – ül fel felé fordulva –, ma több szempontból is örülök, hogy itt vagy. Egyrészt elismerő szavaid miatt, másrészt, mert sikeresen puhítottad kissé a csonthéjat – bök irányomba, mire erősen fontolgatni kezdem, hogy őt is betaláljam az asztal alatt –, harmadrészt, mert *feltűnő* szelíd szőke bájaid nem maradhattak titokban.

Kátya zavartan pislog párat.

- Ezt most nem igazán értem – kortyol a vízből megszeppenten.
- Arra akar utalni, hogy hallotta, amint a pincérek és vagy mások rólad beszélnek, hogy milyen szép vagy – mosolyodom el. – Aztán biztos kiszúrta a hajad.
- Piros pont a fordítónak.
- Hisz alig látszódhattam az oszloptól, mert engem is zavart.
- Nos igen – néz újra rám –, itt terpeszkedik a másik árulkodó nyom, mely által lelepleződött a Főnökasszony.

Célzatosan a növényre bámul, aztán vissza rám félig felvont szemöldökkel.

- Azaz? – bukik ki Kátyából.
- Nos, én – magyarázza kedélyesen a lánynak – *mindig* úgy helyezkedem, hogy lássanak mindenhol. Ismerem ezt a bárt. Ez a kedves kis fikusz eddig biztos nem állt itt. Valami azt súgja, hogy kifejezetten *valaki* kérésére tették át ide.

Az arcom vizsgálhatja áthatóan, immár a térdére támaszkodva. Próbálok rezzenéstelen maradni.

- Méghozzá valami ürüggyel, ha nem tévedek.

Megtöröm a szemkontaktust, hogy röviden az elámultan felnyikkanó lányra nézzek. Látom az arcán, ahogy épp összeállnak a fejében az eddigiek. Higgadtan pillantok újra Mercurius szemébe.

- Aljas rágalmat szimatolok – felelem kimérten.

Aztán talán az ital hatására, talán a helyzet miatt, kibukik belőlem egy lassú mosoly. Zöld szeme felcsillan.

- Mit adtál be?
- Hogy arra ül az exem az új nőjével, akiért elhagyott.
- Ez kicsit erős.
- Viszont hatásos volt. A pénzre nem ugrott, ez a hatalmas zöld meg elég nehéznek tűnt.

Gyöngyöző hangon felkacag. De olyan őszintén és lehangoltnak, hogy ici-picit megenyhülök irányában. Gyorsan elfojtja, míg elismerően rábólogat. Aztán mindketten Kátyára pillantunk.

- ...Mi az? – vágjuk ki teljesen egyszerre az arckifejezése láttán.

Emiatt zavartan ránézek, majd vissza a lányra érdeklődően.

- Semmi, semmi... – mosolyodik el Kátya furán.
- Nos – dől hátrébb újra –, akármennyire is élvezem a hölgyek társaságát, ideje indulnom. Egyébként, ezt a kört nem számítom annak, hogy megnéztél.
- Csak hallgattam – emelem ki.
- Fogalmazz, ahogy akarsz – feleli megváltozott hangulattal.

Sőt, az eddigiekhez képest kifejezetten feszülten. Ebbe meg mi ütött?

- Hazai pályán kell láss, mikor tudom is, hogy ott leszel.
- Miért?
- Mert csak. Nincs több kifogás mostmár. Vagy olyasmire kényszerülök, ami nem fog tetszeni – tünteti el kezei között a tollam.
- Ne merészelje! – értem meg rögtön a lopásra való célzást. – És ne fenyegetsen! – fakadok ki felpaprikázva. – Csak maga alatt vágja a fát. Akkor nézem meg, mikor *én* akarom.
- Majd meglátjuk – hagyja rám. – Viszlát, Copfoska! – simítja vállon futólag, majd mielőtt ellépne, váratlanul a füléhez hajol és súg neki még valamit.

Megvárom, míg eltávolodik, mielőtt kiszakad belőlem a kérdés.

- Mit mondott?
- ...Hogy a pincér sajnos még két óra minimum, mire végez – vallja meg pirulva.
- Áh – nem pont erre számítottam.
- Ez a tiétek volna? – jelenik meg a beszélgetés tárgya egy tollal a kezében.
- Ah, nos, igen, épp ezt keressük, köszi – veszi át tőle a lány.
- Esetleg kipróbálhatnád, hogy még fog-e – tolja oda a fehér szalvétát cukin feszengve. – A biztonság kedvéért...

Kátya gyorsan felém pillant, szolidan eljátszom, hogy a telefonszámát kéri, majd próbálok nagyon elfoglaltnak tűnni a papírjaimmal. Hjjaj ez a fiatalság, milyen szép is volt. Kár, hogy ezt mondom most, holott alsó hangon harminc év múlva kéne ezen sopánkodni. Hogy miért definiálom magam mostanában folyton nyanyának?! Ehm, talán, mert aszerint élek...